

Klager. Paa samme Maade gaar det, naar vi se, hvorledes vore Baner ere byggede. Jeg tænker nemlig paa Slagelse—Værsløvsbanen, om hvilken vi næsten daglig høre, at den synker. Saa vidt jeg ved, er der paa denne Bane nu ikke mindre end tre Steder, hvor der er foregaaet Dæmningskred af betydeligt Omfang, saa at det næsten er livsfarligt at befare den; ja, saa vidt jeg ved, kan den i Øjeblikket slet ikke befares. Det forekommer mig at være en Ting, som fortjener alvorlig Paatale, at Banens Ledelse, navnlig dens Ingeniører, opfører en Bane saa slet, som Tilfældet er her. Det er muligt, at den højtærede Minister vil udtale sig herom saaledes, at man kan faa at vide de virkelige Grunde til, at disse bestandige Uheld finde Sted paa denne Banestrækning.

Blandt de Samraad, som ere blevne afholdte vedrørende Statsbanedriften, skal jeg omtale et, nemlig Forbindelsen mellem Kjøbenhavn og de svenske Sundstæder, navnlig Routen Kjøbenhavn—Malmø. Denne Sag har været rejst foruden af Finansudvalget tillige ved en Forespørgsel her i Tinget, og jeg haaber, at Administrationen stiller sig saaledes, at den er parat til med kort Varsel at overtage denne Fart, fordi det ikke alene for Landet, men særlig for Kjøbenhavn er en Velfærdssag, at denne Fart foregaar uden nogen som helst Standsning. Jeg vil derfor haabe, at den højtærede Minister vil udtale sig om; at Staten er parat til at overtage Farten, hvis det skulde indtræffe, at det forenede Dampskibsselskab frasiger sig den. Der er endvidere afholdt et Samraad, foranlediget fra min Side, med Indenrigsministeren vedrørende forskellige Forhold angaaende Banearbejdernes og Ledvogternes Kaar. Først deres Lønning. Der fremkommer jo fra Banearbejderne og Ledvogterne stadig Klage over deres knappe Lønning, og det kan ikke nægtes, at disse Klager ere i høj Grad begrundede, og at der derfor er al Opfordring fra Lovgivningsmagtens Side til at tage dem under nøje Overvejelse. Der er ganske vist i de senere Aar blevet indrømmet disse Folk nogen Forbedring; saaledes i 1895—96 et Tillæg af 10 Øre daglig og nu i Fjor et Tillæg af 20 Øre daglig. Men selv om vi tage dette i Betragtning, er Lønningen endnu mangfoldige Steder overordentlig knap. Jeg vil haabe, dette Spørgsmaal vil blive taget under fornyet Overvejelse. Dernæst ere disse Folk heller ikke tilfredse med Uniformeringen; den er i høj Grad tarvelig. En Banearbejder faar hvert Aar en Hue og hvert 4de

Aar en Kappe. Det er al den Uniformering, vi kunne give dem, og det er dog virkelig meget knapt. Der er fra adskillige af disse Folk fremsat Ønske om, at de maatte faa udleveret en Regnkappe. Jeg synes, det er et meget beskedent og berettiget Ønske, naar vi huske paa, at mange af disse Folk maa færdes i al Slags Vejr paa deres Post baade Nat og Dag. Jeg synes derfor, det er rimeligt at tage Hensyn til et saa beskedent Ønske. Ligeledes med Hensyn til Spise- og Fritiden er der fremsat Ønsker fra disse Folk. Nu er det saaledes, at der gives en Time Middag, men de maa ligge i Banegrøften og fortære deres Mad, de kunne nemlig ikke naa hjem og spise til Middag. Hvis man gik til at forlænge Middagstiden en halv Time, kunde det ofte lade sig gøre. Men hvis man ikke vilde det, kunde man gaa en anden Vej, nemlig forkorte Arbejdstiden med $\frac{1}{2}$ Time. Fra den 15de November til den 1ste Februar er Arbejdstiden fra Kl. 7 til 5, det vil sige, at i den sidste Time, fra Kl. 4 til 5, arbejde de i en Del Uger i fuldstændig Mørke, saa at de næppe ere i Stand til at udrette ret meget. De vilde foretrække at faa knappet $\frac{1}{2}$ Time af i Middagstiden og saa faa $\frac{1}{2}$ Time tidligere fri i den mørke Tid. Jeg tror, at baade Banerne og disse Folk kunde staa sig derved. Med Hensyn til Overarbejde er Statsbanerne heller ikke særlig flot. Der betales for Overarbejde fra Kl. 6 til 11 om Aftenen kun 25 Øre og fra Kl. 11 Aften til Kl. 5 Morgen 35 Øre. Jeg tror ikke, nogen betaler saa daarlig som Statsbanerne. Den almindelige Takst for Overarbejde for Arbejdsmænd er heldigvis noget højere. Jeg synes, at Staten ikke skulde staa som det daarligste Eksempel, Staten kunde her i det mindste stille sig op i Højde med, hvad private Arbejdsgivere betale. Ligeledes beklage de sig stærkt over Enkeforsørgelsen. Vi ville faa et Tilfælde blandt Andragenderne i Aar fra en Enke efter en Banearbejder i Jylland. Hendes Mand blev kørt ihjel sidste Vinter under Arbejde paa Banen i Snestorm, det var om Aftenen, der kom et Fog, som for øvrigt ikke var ventet, og han kunde ikke se det. Denne Enke er 66 Aar gammel, og der bydes hende en Pension paa 66 Kr. om Aaret. Det oplyses, at hun er svagelig, ude af Stand til at ernære sig. Jeg synes ikke, Staten kan være det bekendt. Vi maatte næsten hellere lade være at give hende noget og saa henvise hende til Fattigvæsenet, der kommer hun jo alligevel, af 66 Kr. kan